

Niederländisch

Hofburg
Kaiserappartements

Sisi Museum
Silberkammer

Hartelijk welkom in de keizerlijke appartementen, het Sisimuseum en de Zilverkamer van de Weense Hofburg.

Zilverkamer

2. Algemene inleiding tot de Zilverkamer en de vitrine voor het koperwerk

Na het einde van de monarchie in 1918 werden de diverse afdelingen van de gigantische hofhuishouding, die nu nutteloos was geworden, samengevat tot de “ Hofzilver- en tafelkamer” en vanaf 1923, aangevuld met voorwerpen uit de porseleinverzameling, de Hofsuikerbakkerij, de Hofwijnkelder en de Hoftextielkamer, toegankelijk gemaakt voor het publiek.

Tijdens uw rondgang leert u de verschillende facetten van de voormalige Hofhuishouding en de tafelcultuur van de Habsburgers kennen.

Voor u ziet u een aantal kopern ketels, pannen en vormen, die een indruk geven van de omvang en de verscheidenheid van de opgaven van de Hofkeuken: tarbotschotels, waterketels, aspergeschotels, “olio” (= een bijzondere soep) -pannen, réchauds, waarin gloeiende kolen op uitgeholde deksels voor warmte zorgden: zij dokumenteren de ongelooflijke organisatie, die nodig was voor een hofstaat van 5000 personen.

Koperen vormen werden in alle varianten voor gelées, gerechten in aspic, biscuit, crêmes, nougat en natuurlijk ook voor de keizerlijke goegelhoepf (= tulband) gebruikt en geven ons een indruk van de vaardigheid van de hofsuiker- en banketbakkerij. Koper was altijd al een geliefd kookgerei in de adellijke en burgerlijke huishoudens. Het heeft het voordeel, dat het de warmte goed afgeeft; als nadeel, de giftige, groene aanslag, die door zuurhoudende gerechten wordt veroorzaakt. Daarom werden de potten en pannen gegalvaniseerd en voortdurend op zwakke plekken gecontroleerd.

3. De oude Zilverkamer, diverse serviezen en het zilverbestek

In de eerste zaal van de Oude Hofzilver- en Tafelkamer met vitrines uit eikenhout, die nog uit de monarchie stammen, ziet u afzonderlijke restanten van oud-Weense, Hongaarse en Boheemse serviezen alsmede voorbeelden van wit sanitairporselein met een gouden rand uit Bohemen.

Interessant zijn de series van elegante glazen met verschillende slijpmotieven van de firma Lobmeyr uit Wenen. De groene glazen waren bestemd voor Rijnwijn.

In de vitrine in het midden van de zaal ligt het keizerlijke zilverbestek tentoongesteld, dat ook nu nog wordt gebruikt voor staatsbezoeken. Het eerste grote garnituur werd nog vóór 1837 door Stephan Mayerhofer vervaardigd; latere opdrachten werden uitgevoerd door zijn nakomelingen en uiteindelijk door de hofleverancier Joseph Karl Klinkosch. Een bijzonderheid is de versiering aan de zijkant van het bestek: het tot op heden geliefde “vioolsnaren”-motief.

4. Het hoflinnen en het couvert voor staatsbezoeken

In de vitrine in het midden zijn voorwerpen uit de keizerlijke linnenkamer te zien.

Tot 1872 werd het linnengoed van de Hofhuishouding met verschillende stempels en geel gemarkeerd; eerst later werden er monogrammen en kronen in geborduurd. Handdoeken en lakens waren

vroeger uitsluitend uit wit, fijn linnen. Pas aan het einde van de 19de eeuw kwamen er handdoeken uit piquée, later ook uit Engelse frottée.

Verskillende serviezen van porselein in de vitrines geven een indruk van de verandering van smaak in de loop der tijden. Aan het begin van de 19de eeuw onder de keizers Frans I. en Ferdinand I. bleef het dagelijkse tafelservies uiterlijk vrijwel onveranderd. Het is eenvoudig wit porselein met een gladde gouden rand, enkel de keizerlijke adelaar toont de diverse modegrillen en het handschrift van de schilder.

In de vitrine links van de doorgang naar de volgende zaal ziet u al delen van het “servies voor staatsbezoeken”, dat tot voor kort nog als representatief servies voor staatsbanketten werd gebruikt; later wordt hier nog nader op ingegaan. In de monarchie werd het de “Hofvorm” genoemd en gebruikt voor diners van de keizerlijke familie.

5. Het sanitairporselein

Voordat keizerin Elisabeth in 1876 een badkamer naar huidige maatstaven liet inrichten, bestonden er geen, zoals wij ze kennen. Het merendeel van de leden van de Hofhuishouding moest genoegen nemen met een sanitairgarnituur, bestaande uit een waskom, een waterkruik, een voetbekken, een scheerkom, een zeepbakje en een nachtpot. De garnituren vormden geen homogene set – het overgrote deel was uit wit porselein, versierd met een gouden rand en een gouden adelaar.

6. Het Mintonservies

Een bijzonderheid is het aparte Engelse eetservies, dat een geschenk was van keizerin Elisabeth aan keizer Frans Jozef voor het jachtslot Offensee. Het ontwerp uit het jaar 1870 stamt van William Coleman en toont heel natuurgetrouw insecten, vogels, zeedieren en planten.

7. Het “Grand Vermeil”

Tot de belangrijkste serviezen van de Hofzilverkamer hoort ongetwijfeld het “Grand Vermeil”. Dit hoofdwerk van de Franse goudsmeedkunst omvatte oorspronkelijk 40 couverts. Rond 1850 werd het door Weense zilversmeden tot 140 couverts uitgebreid. Nu bestaat dit pronkservies uit totaal 4500 delen en weegt meer dan 1 ton! Het materiaal bestaat uit vuurverguld zilver, waarvoor het Franse begrip “vermeil” staat.

Interessant is ook zijn geschiedenis, die eng verbonden is met de opkomst en val van Napoléon. De opdrachtgever van dit pronkservies was waarschijnlijk Eugène de Beauharnais, Napoléons stiefzoon, in 1808. De uitvoering geschiedde door de Parijse goudsmid Martin-Guillaume Biennais en de Milaanse goudsmid Eugenio Brusa. Het servies was bestemd voor het hof in Milaan, alwaar Beauharnais van 1805 – 1814/15 als vicekoning regeerde. Na de voltooiing kwam het servies in Milaan aan, dat na de val van Napoléon met het koninkrijk Lombardo-Venetie aan Oostenrijk viel. Door de bepalingen van het Weense congres moest keizer Frans I. het servies van Eugène de Beauharnais kopen . Naar aanleiding van zijn 4de huwelijk met Carolina Augusta liet de keizer in 1816 het servies naar Wenen transporteren, nadat de ingegraveerde wapens van Napoléon als koning van Italie waren vervangen door dat van keizer Frans I.

8. Het Weense Hoftafelzilver

In de laatste zaal van het oude gedeelte van de voormalige Hofzilver- en Tafelkamer zijn in de vitrines zilveren borden, schotels, kommen, braadpannen en soepterrinen te zien, die een indruk geven van de omvang van het dagelijks benodigde Hoftafelzilver. Het servies uit massief zilver draagt het keizerlijke wapen en imponeert door zijn eenvoud en bescheiden elegantie. De grote hoeveelheid aan zilverwerk is verklaarbaar, omdat aan het Weense

hof uitsluitend werd gegeten van zilveren en gouden serviezen. Lange tijd werd voor de soep en het dessert porselein gebruikt, dat vanaf 1710 ook in Europa werd vervaardigd – alle andere gerechten werden nog steeds op zilveren borden geserveerd. Eerst in de loop van de 19de eeuw zetten zich serviezen uit porselein bij privé-diners door.

In de wandvitrines wordt vergulde tafelopsmuk getoond; de tambours voor de zoetigheden en de girandolen uit verguld brons horen tot het Nieuwfranse tafelgarnituur, dat u later nog zult zien.

9. Het staatsservies

Het historische staatsservies met de naam “Hofvorm”, dat zelfs nog na het einde van de monarchie tot het jaar 2000 werd gebruikt voor staatsbanketten, stamt uit de Weense porseleinmanufactuur. Het zilveren bord, dat vroeger aan de hoftafel als eetbord diende, werd in de republiek tot onderbord gedegradeerd. Gegeten wordt van porselein, dat in de republiek het “servies voor staatsbezoeken” wordt genoemd. Het is wit met een sierlijke gouden rand met een stippenmotief en een zwart-rood-gouden tweekoppige adelaar. Een technische bijzonderheid is de rond 1855 uitgevonden lithografische goud- en kleurendruk, waarmee het motief op het porselein werd aangebracht. De beschildering met de hand maakte plaats voor een rationele serieproductie. Het zilveren bestek van J. C. Klinkosch en de glazen van de firma J. & L. Lobmeyr ronden het staatsservies af. De bekroning van het servies is het servet, in de kunstige “keizerlijke vouwvorm”, waarbij in elke opening een broodje wordt gestopt. Deze vouwvorm mocht enkel aan de hoftafels in aanwezigheid van de keizer worden gebruikt en was een streng bewaakt geheim, dat slechts mondeling aan bepaalde personen werd doorgegeven. Ook nu nog mag deze vouwvorm enkel bij staatsbezoeken van gekroonde heersers en presidenten worden gebruikt en er zijn slechts 2 personen, die het geheim van deze vouwvorm kennen – en bewaren!

10. Elisabeth en het Miramare-reisservies

Voor haar reizen naar het eiland Korfoe met de villa “Achilleion”, dat speciaal voor haar was gebouwd, nam keizerin Elisabeth gewoonlijk het schip “Miramare”. Op dit jacht gebruikte men een speciaal vervaardigd servies en bestek uit alpacca, dat betekent uit verzilverd metaal; het model stamt uit de rond 1890 gebruikelijke collectie van de metaalwarenfabriek Arthur Krupp in Berndorf. De enige verwijzing op de hoge bestemming is het ingegraveerde wapenschild met een dolfijn, voorzien van de keizerkroon. Achter in de vitrine ziet u nog meer objecten, die met de beroemde dolfijn zijn versierd, die als “logo” diende voor alle voorwerpen, die voor het oponthoud van de keizerin in Griekenland waren bestemd. Ook het zilverbestek van een zilversmid uit Triest,dat u hier ziet,was voor “Achilleion” bestemd.

11. De tafelpersiering uit Milaan

Naar aanleiding van de kroning van keizer Ferdinand tot koning van het Lombardisch-Venetiaans koninkrijk in 1838 werd deze monumentale tafelpersiering besteld. Het is de meest omvangrijke opsmuk in de Zilverkamer en kan tot een lengte van 30 meter met plateau’s, voorzien van spiegels, worden samengesteld. Op het middelste deel ziet u de allegorische figuren van Lombardije met een muurkroon en een hoorn des overvloeds en van Venetie met de dogenmuts en de markusleeuw afgebeeld; aan de rand van de plateau’s wisselen zich dansende cherubijntjes af met kaarsenluchters.

Voor deze indrukwekkende tafelpersiering staande, kan men zich de pracht van de keizerlijke tafels, die bovendien waren versierd met weelderige bloemenarrangementen en fruit en suikergoed, levendig voorstellen. De klassiek aandoende figuren van de tafeltooi gaan terug op de traditie van de barokke tafelpersieringen, die, naar

gelang de aard van het diner, betrekking hebben op elementen van het rijk der goden, de krijgskunst of de liefde.

12. De ceremonie van de voetwassing

Aan het hof heerste de eeuwenoude traditie, waarbij de keizer en de keizerin elk jaar op Witte Donderdag de voetwassing van 12 mannen en 12 vrouwen verrichtten. Dit werd gedaan ter herinnering aan de deemoedige voetwassing van de apostelen door Christus. De ceremonie werd uitgevoerd aan zeer oude, arme mensen, die, na een zorgvuldig medisch onderzoek en fris gewassen, op Witte Donderdag aan het hof verschenen. Na de voetwassing en een maaltijd met traditionele vastenspijzen ontvingen de uitverkoren personen als geschenk een pul uit aardewerk met witte wijn, een zilveren beker met de tweekoppige adelaar en het jaartal erop, levensmiddelen en 30 zilverlingen, die herinneren aan de zilverlingen van de Christusverrader Judas. De beide gouden wasgarnituren zijn vervaardigd door de beste Augburgse zilversmeden van de 18de eeuw. Ze werden gebruikt bij de doopplechtigheden van de Habsburgers, bij de wasceremonie aan tafel en bij de voetwassingen tijdens Pasen.

13. Het Habsburgse servies

Het dessertservies, vroeger het Laxenburgse servies genoemd, werd in 1824 besteld bij de Weense manufaktuur naar aanleiding van het huwelijk tussen aartshertog Frans Karel en de koningsdochter Sophie van Beieren, de ouders van de latere keizer Frans Jozef I. Aan het einde van de 18de eeuw had keizer Frans I., de vader van de bruidegom, in Laxenburg, een zomerresidentie van de keizerlijke familie in de buurt van Wenen, de Franzensburg laten bouwen, dat als monument voor de Habsburgdynastie moest dienen. Met levensgrote beeldhouwwerken, schilderijen, wapens en glas-in-lood ramen werd de geschiedenis van de familie verheerlijkt. De dynastische gedachte omvatte ook, zoals men ziet, het serviesgoed. Naast de wapens en de portretten van de vroege Habsburgse heersers en hun echtgenotes completeren 60 zgn. “ruinenborden” met afbeeldingen van burchten en kastelen van de Donaumonarchie deze romantiserende terugblik. Het is niet voor niets, dat de neogotische vormen van het garnituur lijken op relikwieschrijnen, miskelken en andere sakrale voorwerpen. Na het einde van het Heilige Roomse Rijk in 1806 probeerde keizer Frans het verlies van de sakrale waardigheid van het Duitse keizerschap te compenseren en het heilige aspekt en de continuïteit van de Habsburgdynastie te legitimeren door het nieuwe Oostenrijkse Erkeizerschap. Vandaar, dat zelfs aan het serviesgoed met de portretten van de voorvaderen een bijna liturgisch karakter met aanspraak op eeuwigheid werd verleend.

14. Het tafelservies voor aartshertog Ferdinand Max

Dit servies kwam naar Wenen vanuit het slot Miramare in de buurt van Triest, de voormalige residentie van aartshertog Ferdinand Max, de latere keizer van Mexico. De aartshertog was een jongere broer van keizer Frans Jozef. In 1854 werd hij tot opperbevelhebber van de keizerlijke en koninklijke marine benoemd. In 1864 nam hij de Mexicaanse keizertitel aan, maar kon zich in zijn nieuwe rijk niet etableren. Hij werd door de republikein Benito Juárez gevangen genomen en in 1867 geexecuteerd; in de keizerlijke appartementen kunt u meer hierover te weten komen. Het tafelservies is een produkt van de porseleinfabriek Herend in Hongarije, die zich aanvankelijk gespecialiseerd had op het kopiëren van Chinese voorbeelden. Keizer Maximiliaan had dit servies in 1865 besteld voor zijn residentie in Chapultepec. Moritz Fischer, de eigenaar van de fabriek, mocht het servies in 1867 op de Parijse wereldtentoonstelling tonen als produktreklame voor Herend. Na afloop van de tentoonstelling was Maximiliaan reeds dood en zodoende kwam het servies nooit in Mexico aan.

15. Het wit-gouden servies van Thun

Dit wit-gouden eetservies werd in 1851 aangeschaft door keizer Ferdinand.

Ferdinand, die van de bevolking de bijnaam “de goedige” had gekregen, had, in het kader van de burgerlijke revolutie van 1848, afstand van de troon gedaan ten gunste van zijn jonge neef Frans Jozef en zich in Praag gevestigd, alwaar hij tot aan zijn dood in 1875 in afzondering leefde.

Voor de inrichting van zijn paleis in Praag werd bij de porseleinfabriek van graaf Thun in Klösterle (Bohemen) dit wit-gouden servies besteld.

Het ontwerp van het servies was destijds zeer aktueel. De algemene smaak was rond het midden van de eeuw anders geworden: de geaccentueerde, strenge, duidelijke lijnen van de Biedermeier maakten plaats voor zachtere, vloeiende vormen.

Het rijke gouddecor beantwoordde aan de groeiende behoefte aan deftige ontplooiing van pracht en praal, dat ook aan het Weense keizerlijke hof merkbaar was.

16. De Nieuwfranse taferversiering

Als één van de eerste aanschaffingen voor de jonge keizer Frans Jozef, die na de revolutie van 1848 aan de macht was gekomen, werd in 1850/51 in Parijs dit zgn. “Nieuwfranse tafelgarnituur” besteld. Deze taferversiering uit verguld brons overtreft in weelde-richeid en decor alle andere. De reusachtige kandelaars hebben een rijk versierde opbouw uit ranken en schelpen. Speelse putti, dartelende dieren en vliegende vogels maken er een levendig geheel van. Een tafelgarnituur van dit formaat was noodzakelijk geworden, aangezien de jonge keizer Frans Jozef regelmatig zijn raadgevers en ministers voor een diner uitnodigde. Beïnvloed door zijn moeder, aartshertogin Sophie, werd aan het hof teruggegrepen op barok- en rokokovormen, wat vooral in het meubilair in de appartementen tot uitdrukking komt. Maar ook in het serviesgoed is deze trend te merken.

17. Het eet- en dessertservies met groene banden (Sèvres)

Het servies met de groene banden was een uitzonderlijk geschenk van de Franse koning Lodewijk XV aan keizerin Maria Theresia. Het diende als teken van een voorzichtige toenadering tussen Oostenrijk en Frankrijk na de successieoorlogen, die met zware verliezen gepaard waren gegaan.

Groene, in elkaar gevlochten banden vormen de hoofdversiering van het servies, dat zich in zijn vormen orienteert aan werken van barokke goudsmeden. Tussendoor zijn sierlijke rococoscènes, naar schilderijen van Francois Bouchard, afgebeeld. Ze tonen allegorieën van de liefde, poezie, muziek, schilderkunst en beeldhouwerij of bevatten zinspelingen op de wereldliteratuur vanaf Homerus tot Molière.

Het servies is een fantastisch voorbeeld van de buitengewoon elegante produkten,die in de 1738 opgerichte koninklijke Franse porseleinmanufaktuur in Sèvres werden vervaardigd. Ze zijn uit een speciaal, licht breekbaar porseleinen materiaal, waarop, dankzij een lagere brandtemperatuur, de kleuren een eigen lichtwerking verkregen. Het stralende groen van dit servies was kort daarvoor uitgevonden. Slechts één enkele keer werd het in dubbel bandmotief gebruikt, nml. bij het geschenk aan Maria Theresia!

18. De soepterrinen met gouden aren

In 1777 bezocht keizer Jozef II zijn zuster, de Franse Koningin Marie Antoinette. Bij zijn terugkomst bracht hij, alles bij elkaar, 500 kostbare objecten uit Sèvresporselein mee, daaronder het appelgroene eetservies en 4 prachtige terrinen, waarvan er 3 in de Zilverkamer bewaard zijn gebleven. De ronde “olio”-terrine – bestemd voor een krachtige soep – en de beide andere soepterrinen staan met 4 gebogen voeten op onderzetters. De vergulde plastische versiering met korenschoven en de in de medaillons geschilderde vruchten, landbouwprodukten, bloemen, eieren, schelpdieren, maar ook

tuingerei en landbouwwerktuigen zijn tekens van vruchtbaarheid en het heilzame werk in de natuur.

19. Het vouwen van servetten (zwaan)

Het fantasievolle vouwen van servetten is een oude kunst, die helaas aan het uitsterven is. De gecompliceerde creaties in de vorm van waaiers, vissen, schelpen, zwanen, eenden of bloemen werden vooral in de vroegbarok als tafelfersiering gebruikt. Het kan enkel lukken, wanneer het servet uit heel fijn linnen is en een bepaalde grootte heeft. Het beroemde keizerservet heeft een afmeting van 1 x 1 mtr. Er bestaan nog een groot aantal voorbeelden uit de 17de eeuw voor deze kunstige creaties.

20. Het gouden servies

Het gouden servies is het pronkvolste porseleinen servies van het keizerlijke hof. Elk deel van het servies, dat voor 12 personen bestemd was, is met glanzend goud overtrokken, deels ook van binnen en zelfs aan de onderkant. De fijne, matgouden ornamenten herinneren aan antieke sierlijsten. Het gouden servies is een meesterwerk van de Weense porselein-manufaktuur en werd in 1814 vervaardigd. De aanschaffing ervan was noodzakelijk geworden, aangezien, vanwege de oorlogen tegen Napoléon, het gebruikelijke gouden serviesgoed was omgesmolten en tot munten verwerkt. Toen, tijdens een verblijf van keizer Frans in 1814 in Parijs, het plan opkwam om in Wenen een groot congres van de Europese machten te organiseren, werd dit servies bij de Weense manufaktuur besteld. Op die manier had men in ieder geval optisch voor de officiële diners een vervanging voor het verdwenen servies.

21. Het servies van Meissen

In Meissen werd in 1710 de eerste – en voor langere tijd beste – porseleinmanufaktuur in Europa opgezet. Dit servies uit Meissen, dat van rond 1775 dateert, wordt bepaald door de prachtige afbeeldingen van bloemen. De vormen zijn goede voorbeelden van het “barokklassicisme”: terwijl de buikige terrinen met de handvaten in vruchtvorm nog barok aandoen, neigt de gevlochten fruitmand reeds richting classicisme met zijn voorliefde voor de antieke vormgeving.

22. Het Oudfranse tafelgarnituur

Het Oudfranse tafelgarnituur werd in 1838 in Parijs besteld naar aanleiding van de kroning van keizer Ferdinand tot koning van Lombardije en Venetie in Milaan. De manufaktuur is echter niet bekend. Normaal werden grote bestellingen in het buitenland aan het hof geheim gehouden of via de Opperhofmeester afgehandeld om de Weense kunstenaars niet te ergeren. Het garnituur is uit verguld brons. De rechthoekige glasplaten weerkaatsen ‘savonds het kaarslicht van de kandelaars. De figurale versiering en de fragiele, gebogen ranken getuigen van pronkvolle elegantie.

23. Panoramaborden

Na Meissen werd in 1718 in Wenen de op één na oudste porselein-manufaktuur in Europa opgericht. Porselein was destijds weliswaar een geliefd en kostbaar verzamelobject, maar – behalve voor het dessert – nog niet geschikt bevonden voor de keizerlijke hoftafel. Dat het uiteindelijk rond 1800 aan het hof werd geaccepteerd, had het vooral te danken aan het omsmelten van het tafelzilver in oorlogstijden! In 1803 bestelde keizer Frans een porseleinen servies, bestaande uit 120 delen, voor de hoftafel, waarvan 60 borden met afbeeldingen voor het dessert en 24, kwalitatief unieke, panoramaborden als soepborden. De afgebeelde motieven waren zowel patriotisch als ook romantisch geïnspireerd. Tussen gouden randen zagen de gasten vuurspuwende vulkanen, ijzige gletscherlandschappen of

indrukwekkende Weense bouwwerken: per bord 3 stadsgezichten uit Oostenrijk, Zwitserland en Italië, naar oude prenten door de beste porseleinschilders vervaardigd. Het werk hieraan nam 5 jaar in beslag!

24. Tamboeren voor het Nieuwfranse garnituur

In het atrium ziet u “tamboeren”, opzetstukken uit verguld brons, die, voorzien van suikerwerk, de keizerlijke tafel opsmukten. Ze horen tot het Nieuwfranse tafelgarnituur van de jonge keizer Frans Jozef .

25. Alexander van Lotharingen / Imariporselein

Aan hertog Karel Alexander van Lotharingen heeft de Zilverkamer een interessante en omvangrijke verzameling van Oostaziatisch porselein uit de tijd rond 1700 te danken. Karel Alexander was de jongere broer van keizer Frans Stefan, de echtgenoot van Maria Theresia. In 1744 trouwde hij met haar enige zuster, Maria Anna. Na de bruiloft vertrok het jonge paar naar Brussel, alwaar Karel Alexander als stadhouder der Nederlanden regeerde. Hij was als verzamelaar zeer actief, maar maakte daardoor ook veel schulden. Na zijn dood liet zijn neef, keizer Jozef II, als erfgenaam een groot deel van de verzameling in Brussel veilen. Het waardevolle Imariporselein kwam gelukkig naar Wenen. Een aantal stukken, die bewaard zijn gebleven, tonen een interessante symbiose tussen de Oostaziatische en de Europese cultuur. Het zijn porseleinen objecten uit Japan en China, die door Europese zilversmeden van een montuur werden voorzien en zodoende voor het gebruik aan het hof aangepast. Daartoe horen o.a. borden en kommen met zilveren omlijsting. De blauwe, rode en gouden beschildering toont de de karakteristieke kleuren voor het Japanse porselein uit die tijd, dat genoemd is naar de uitvoerhaven Imari. De taferversiering in de vorm van een rotslandschap is vermoedelijk het werk van een Weense zilversmid. Door de openingen in de zilveren boomstam kon men wierook laten ontsnappen. Ook de vruchten uit Chinees email bevatten geurige aroma’s.

26. Het “mondgarnituur” van keizerin Maria Theresia

Met het “mondgarnituur“ is een heel persoonlijk gebruiksvoorwerp van keizerin Maria Theresia bewaard gebleven. Het was een speciaal voor haar vervaardigd en door haar gebruikt bestek, dat zij altijd bij zich had. Het bestaat uit een mes, een vork en een lepel, aangevuld met een klein eierdopje, een eier- en merglepeltje en een zoutvaatje. Het is uit puur goud en werd rond 1750 vervaardigd. Pas tegen het einde van de 18de eeuw ontwikkelden zich gesloten tafelbestekken, die uit garnituren voor 12, 24, 36, enz. personen bestonden. De hoeveelheid is afgeleid van het aantal apostelen. Dit soort gelijkvormig bestek vervangt het persoonlijke en individueel aangepaste “mondgarnituur” van de keizerlijke familie.

27. Het Weense Hoftafelzilver

Dat uit vroegere periodes nagenoeg geen hoftafelzilver bewaard is gebleven, heeft 2 redenen: aan de ene kant werd het tafelzilver telkens rigoreus omgesmolten en opnieuw vervaardigd, zodra het versleten of uit de mode was geraakt of als de eigenaar ervan aan geldgebrek leed! De voornaamste reden voor het omsmelten aan het einde van de 18de eeuw lag aan de Napoleontische oorlogen. Om deze te kunnen financieren moesten bijna alle zilveren voorwerpen in Oostenrijk worden omgesmolten. Voor het hoftafelzilver werd geen uitzondering gemaakt en het werd eveneens voor dit doel opgeofferd. Het zilverwerk werd vervangen door het porseleinen servies van de Weense manufaktuur. Pas vanaf 1830/35 begon men langzaam maar zeker met de aanschaf van nieuw hoftafelzilver. Het werd in opdracht gegeven aan Stefan Mayerhofer; later completerden Mayerhofer & Klinkosch, resp. J.C. Klinkosch het servies, dat vooral na het huwelijk van keizer Frans Jozef met prinses Elisabeth in Beieren in 1854 werd uitgebreid.

28. Het Engelse Minton dessertservies

Dit dessertservies van de Engelse manufaktuur Minton was één van de pronkstukken op de Londense wereldtentoonstelling van 1851. Het uit 116 delen bestaande porseleinen servies verkreeg de hoogste onderscheiding voor de esthetische uitvoering. De Engelse koningin Victoria kocht het servies en stuurde een gedeelte ervan als geschenk aan keizer Frans Jozef. Het breekbare kunstwerk met ongeglazuurde biscuitfiguren en kleine bekertjes voor de Engelse eierlikeur werd aan het Oostenrijkse hof nooit gebruikt. Het tere materiaal was voor dit doel ongeschikt.

Hiermede is de rondleiding door de Zilverkamer ten einde; gaat u nu door naar de eerste verdieping van de Hofburg, alwaar u het Sisimuseum en de historische vertrekken van keizer Frans Jozef en keizerin Elisabeth kunt bezichtigen.

29. Het keizerlijke trappenhuis
Via het keizerlijke trappenhuis met zijn prachtige stucmarmor en vazen uit verguld brons bereikt u, zoals toentertijd keizer Frans Jozef, de belétage. De Hofburg was meer dan 600 jaar lang de residentie van de Habsburgers en zodoende het centrum van het Heilige Roomse Rijk. Naast haar functie als regerings- en bestuur-scentrum was de Hofburg vooral de winterresidentie van de keizerlijke familie – de zomer bracht het hof vanaf de 18de eeuw grotendeels op paleis Schönbrunn door.